

נצח ישראל - פרק ל"ד / מקורות נוספים

1. פסחים (ג.)

{זכריה יד-ט} "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", אטו האידנא לאו אחד הוא? אמר רבי אחא בר חנינא: לא כעולם הזה, העולם הבא. העולם הזה- על בשורות טובות אומר "ברוך הטוב והמטיב", ועל בשורות רעות אומר "ברוך דיין האמת", לעולם הבא- כולו "הטוב והמטיב". "ושמו אחד"- מאי "אחד", אטו האידנא- לאו שמו אחד הוא? א"ר נחמן בר יצחק: לא כעולם הזה, העולם הבא. העולם הזה- נכתב ביו"ד ה"י, ונקרא באל"ף דל"ת, אבל לעולם הבא- כולו אחד, נקרא ביו"ד ה"י ונכתב ביו"ד ה"י.

2. סנהדרין (ק:)

מתני' עשרת השבטים אינן עתידין לחזור שנא' (דברים כט-כז) "וישליכם אל ארץ אחרת כיום הזה"- מה היום הולך ואינו חוזר, אף הם הולכים ואינן חוזרים דברי ר' עקיבא. ר' אליעזר אומר: "כיום הזה"- מה יום מאפיל ומאיר, אף עשרת השבטים שאפילה להן כך עתידה להאיר להם: **גמ'** ת"ר עשרת השבטים אין להם חלק לעוה"ב שנאמר (דברים כט-כז) "ויתשם ה' מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול". "ויתשם ה' מעל אדמתם"- בעוה"ז, "וישליכם אל ארץ אחרת"- לעוה"ב, דברי ר"ע; ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו אומר משום ר' שמעון: אם מעשיהם כיום הזה- אינן חוזרין, ואם לאו- חוזרין; רבי אומר: באים הם לעוה"ב, שנאמר (ישעיה כז-יג) "ביום ההוא יתקע בשופר גדול" וגו'. אמר רבה בר בר חנה, א"ר יוחנן: שבקה ר' עקיבא לחסידותיה, שנא' (ירמיה ג-יב) "הלוך וקראת את הדברים האלה צפונה ואמרת שובה משובה ישראל נאם ה' ולא אפיל פני בכס, כי חסיד אני נאם ה', לא אטור לעולם" מאי חסידותיה? דתניא: קטני בני רשעי ישראל- אין באין לעוה"ב שנא' (מלאכי ג-יט) "כי הנה היום בא בוער כתנור והיה כל זדים וכל עושי רשעה קש ולהט אותם היום הבא אמר ה' צבאות אשר לא יעזוב להם שורש וענף", שורש- בעוה"ז, וענף- לעוה"ב, דברי רבן גמליאל. ר"ע אומר: באים הם לעוה"ב, שנא' (תהילים קטז-ו) שומר פתאים ה', שכן קורין בכרכי הים לינוקא- פתיא, ואומר (דניאל ד-כ) "גודו אילנא וחבלוהי, ברם עיקר שרשוהי בארעא שבוקו".

3. מאמרי הראי"ה (עמ' 94)

וצריך להבין בכלל, למה אנו צריכים לשני משיחין, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, והרי התכלית המכוון הוא שנשיא אחד יהיה לכולם, ודוד עבדי נשיא להם לעולם. אמנם כשם שיצר השי"ת באדם הגוף והנשמה, ולעומתם הכוחות הנוטים להחזיק קיום הגוף על מכונו, לשכללו ולפתחו, וכן הכוחות המחזקים כח הנשמה הרוחנית ומעדנים ומשכללים אותה, ותכלית השלמות הוא שיהיה הגוף חזק ואמיץ ומפותח כראוי, והנשמה בריאה וחזקה ומשכללת, מושכת אחריה בכוחה האדיר את כל כוחות הגוף האמיצים והחזקים לתכלית השכל הטוב והטהור, חפץ העליון ב"ה בעולמו, כן הכין בישראל ביחוד שני אלה הכוחות, הכח המקביל לערך הגוף האנושי, השוקק לטובת האומה במעמדה ושכלולה החומרי, שהוא הבסיס הנכון לכל התכניות הגדולות והקדושות שישראל מצויינים בהם, להיות עם קדוש לד' אלוקי ישראל, ולהיות גוי אחד בארץ לאור גויים, והצד השני עצם הכח לשכלול הרוחניות בעצמה... ולולא שגרמו עוונות, וישראל מאסו במלכות בית דוד עד שנחלקה האומה, עשרת השבטים שאפרים שהוא כח יוסף בפני עצמו ויהודה בפני עצמו, היה הכל מאוחד בכח אחד על ידי עץ יהודה שהיה כולל גם כן כוחו של יוסף. "ידבר עמים תחתינו ולאומים תחת רגלינו. יבחר לנו את נחלתנו, את גאון יעקב אשר אהב סלה". ועל ידי קיבוץ ב' הכוחות יחדיו היו שניהם מתעלים, הכח החומרי היה מתעדר ומתקדש מצד קרבתו אל הקדושה המיוחדת לישראל, והכח הרוחני היה מתחזק ומתאמץ בכח חיים מלא ואדיר כדי לגלות הודו ותפארתו על ישראל, עד שקרני הודו היו מאירים גם כן על העולם כולו, וכמו שיהיה לעתיד לבוא. והיה שורש ישי אשר עומד לנס עמים, אליו גויים ידרשו, והיתה מנוחתו כבוד. לא מלחמה בין שני כחות מתנגדים, כי אם מנוחה שלמה, שהוא הכבוד היותר עליון ונישא. אמנם עונותינו היטו אלה, שנתחלקה מלכות בית דוד, וכל אחד מן הכוחות השניים, שהיו ראויים להתאחד דווקא, התחיל להתפתח בפני עצמו כאילו דבר אין לו עם משנהו, ומזה יצא מה שיצא להפסד כללי לשני העניינים בעונותינו הרבים... והנה, גם אחרי הפירוד, אם היו על כל פנים מתאחדים לדעת שכל אחד יסגל לו את נטייתו הפרטית, אבל באופן שיקבלו זה מזה את הצדדים הטובים, ויהודה יקבל מאפרים את הדרכים והנטייות המוכשרות בו

לשכלול האומה בתוקף חומריותה ואנושיותה הכללית, ואפרים יקבל מיהודה את הכח העליון המיוחד לישראל בדרכי קדושה, מתורה ומידות קדושות, והכשרה לנבואה ורוח הקודש למיוחדים לזה, היה המחץ הולך ומתרפא. אלא שכיון שנחלקו חילוק ממלכה, ועל ידי ההשפעה המאחדת הלא הדבר מחוייב שהצד הגובר יהיה לעולם הצד העליון הרוחני המיוחד לישראל, שהיא הנשמה המאחדת ומחיה את הגוף, וזה לא רצה ירבעם, על כן היתה התכנית הפנימית של ציור אפשרות ההתאחדות עם המניעה מצד חפץ ההתנשאות שלא במשפט, מה שאמרו חז"ל שתפסו הקב"ה לירבעם בבגדו ואמר לו חזור בך ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן, יחדיו תשכללו את האומה הישראלית להביאה לתכליתה להיות לעם לד' אלהי ישראל, להיות גם כן ראויה להיות לאור גויים, שהצדדים השונים לכל האדם אשר על פני האדמה גם כן ראויים להכנס בבנין, אמנם על שאלת "מי בראש?" מוכרחת התשובה לבוא – בן ישי בראש, כי מבלעדי הכרת השליטה העליונה של הצד הרוחני, כי חלק ד' עמו יעקב חבל נחלתו, אז אפסה כל תעודה לישראל חלילה, והנם המעט מכל העמים וראויים יותר מכולם להרס וכיליון חלילה. אבל שרירות הלב גרמה שאמר "אי הכי – לא בעינא", ומזה נמשכה השלשלת של צרותיהן של ישראל ופיזורם, ותכלית מירוק הגלות עד עת קץ.

4. שם (עמ' 194)

הנני בזה להביע, לכת"ר שליט"א, את תודתי על עבודתו רבת הערך בספרו היקר "קול מבשר" שתעודתו היא להעיר את לב טובי עמנו, לדרוש ולחקור אחרי אחינו האובדים מאתנו, לפי הסוגים השונים, שכללם הם, עשרת השבטים והרכבים, ואחרון חביב בני משה... והנה, שלושה הסוגים, של האחים הנעלמים כעת מאתנו, ואנו כמהים כל כך להתגלותם. שהם, בני משה, עשרת השבטים והרכבים, הינם מקבילים להיות ירושת פלטה ובסיס של תיקון לעומת שלשה החסרונות היסודיים, שהגלות המרה וגורמיה, שהם חטאות הציבור והיחיד שקדמו לה, סבבו אותה להביא את האומה בכללה לידי המשבר הנורא שאנו נמצאים בתוכו, עד אשר יפוח היום ונסו הצללים. החסרונות השלשה הם: האחד, האפלת אור התורה, "כיון שגלו ישראל ממקומן אין לך ביטול תורה גדול מזה" (חגיגה ה' ע"ב). חיסרון זה עומד להתמלאות ע"י בני משה, נוחלי אורה העליון של תורה, "לא נתנה פלפולה של תורה אלא למשה וזרעו" (נדרים ל"ח א'), השני הוא כישלון הכח ועוז הרוח שהוא דבר עצמי לישראל, "מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין" (ביצה כ"ה ב'). הגלות נטלה ממנו את האופי העז, "גאותן של ישראל שניטלה מהן" (חגיגה שם). חסרון זה עומד הוא להתמלאות ע"י השפעתם של עשרת השבטים, שהננו מצפים את הופעתם, בתור קיבוץ שלם חסון ועומד בצביון גאוותו התמימה, ועוזם של ישראל לא נכחד אצלם. החיסרון השלישי, הוא חסרון הטהרה של המידות, שהחל לאכול אותנו ע"י השפעתן של האומות החטאות אשר סבבו אותנו... וההשפעה הרעה הזאת, הבאה ע"י התרבויות הזרות, של העמים שטופי התאוה החומריות, ומבטי החיים והעולם שבאים ע"י השיטוף הזה, היא היא הממשיכה את מאפל הגלות עלינו, עד אשר יאיר לנו אור ד', ועם עני ודל יחסה בשם ד'. להשלים החיסרון הבא מההשפעה החומריות הזאת יבואו בני הרכבים, אלה הנזירים הטיפוסיים, ששימשו למשל ולמוסר לכל בית ישראל בנאמנות רוחם, והשתמרותם מלהישטף בזרמי החיים בעת ירידתם, כמבואר (בירמיה ל"ח). על ידם ישונו לנו החיים הבריאים, הצנועים והטהורים, הראויים להיות טבעיים לגוי קדוש על אדמת הקודש, העומד להיות סגולה מכל העמים אשר תחת כל השמיים.